

La Haru dona el senyal. Comença la dansa de moviments per col·locar-se en la posició adequada. Les cames, les espatlles, la mirada, les mans, l'arc. Relaxació, concentració, observació. Tots respiren al mateix temps, amb la pausa necessària per mantenir la calma. No els distreu res. Ni el vol de les aus, ni el balanceig de les branques dels arbres més propers.

Simultàniament, com una de sola, les quatre fletxes surten volant cap al seu destí, com aviat ho faran els alumnes en marxar del dojo.

ISBN 978-84-15518-75-4

9 788415 518754

13

LUCIANO LOZANO
FLAVIA COMPANYY

L'ESCOLLA DE LA

HARU

L'ESCOLLA DE LA

HARU

FLAVIA COMPANYY
LUCIANO LOZANO

Petit
FRAGMENTA

Per a la meva àvia, la meva mare i la meva germana: les arqueres al costat de les quals he après a viure.

F.C.

Per a Maria Teresa i Consuelo; per a les dones que ens ensenyen.

L.L.

FLAVIA COMPANYY

Em dic Flavia. El meu nom sempre sorprèn la gent quan em pregunten com em dic. Potser per això, des de ben petita, m'han atret les paraules. Als cinc anys vaig començar a tocar el piano, i als set ja volia posar lletra a les meves cançons. Vaig començar a escriure poemes, després contes i més tard novel·les.

¿Un secret? Sempre busco idees sota les pedres. I allà les trobo, esperant-me.

M'agraden molt els llibres. Quan n'obro un, és com entrar en una cova màgica o arribar a un planeta encara per descobrir. Em passo hores i hores llegint, moltes vegades a bord del meu veler, el *Proteo*. Perquè resulta que també m'agrada molt navegar. Com si fos una pirata. I aleshores m'imagino que arribo a illes desertes o a terres desconegudes. Que conec animals que parlen o arbres que caminen.

Crec que nosaltres, les persones que ens dediquem a escriure, som molt, molt amigues de les persones que llegeixen els nostres llibres. I estic convençuda també que us fareu molt amics i amigues de la Haru i els seus alumnes. ¿Oi que vosaltres podríeu ser un dels nens o nenes que viuen al dojo? Imagineu-vos-ho!

LUCIANO LOZANO

Vaig néixer el mateix any que l'home va viatjar a la lluna per primer cop. Potser per això, des de petit, he viatjat molt. Fa deu anys que treballo com a il·lustrador. Abans, havia estudiat turisme, i totes les meves feines havien estat relacionades amb els viatges, des d'agències fins a trens i aeroports. He estat dues vegades al Japó. La primera va ser una aventura de cinc dies a Tòquio sense reserva d'hotel i sense saber gaire què hi faria. Tot just havia acabat el primer curs d'il·lustració a Londres i em vaig passar els cinc dies dibuixant. Em va sorprendre enormement el sentit de l'estètica japonesa i tinc la sensació que aquell viatge i aquella estètica van units, d'alguna manera, en el meu treball d'il·lustració. Visc entre Barcelona i Benalmádena, a Andalusia.

M'agraden les paraules però també els silencis; les lletres i els espais en blanc; els amics i la solitud; valorar totes les opcions per després deixar-me portar per la música de l'atzar, perquè hi ha un moment per a cada cosa. La meva certesa més gran és que cal no donar res per fet ni sabut.

El treball per a aquest llibre ha estat laboriós però també molt fluid. Com tot a la vida, aquest projecte m'ha arribat en el moment just.

ESCOLA
DE LA
H
A
R
U

Text de **FLAVIA COMPANYY**
Il·lustracions de **LUCIANO LOZANO**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb el suport del Departament de Cultura

Publicat per Fragmenta Editorial | Plaça del Nord, 4, pral. 1.ª | 08024 Barcelona | www.fragmenta.cat | fragmenta@fragmenta.cat
Col·lecció: Petit Fragmenta, 13 | Directora de la col·lecció: Inès Castel-Branco | Primera edició: octubre del 2017 | Impressió i relligat: Agpograf, S. A.
© 2017 Flavia Company Navau, pel text i la «Guia de lectura» | © 2017 Luciano Lozano Raya, per les il·lustracions i la coberta
© 2017 Fragmenta Editorial, S. L., per aquesta edició | Dipòsit legal: B 15.020-2017 | ISBN: 978-84-15518-75-4 | Reservats tots els drets

Petit
FRAGMENTA

La Haru, la mestra, els espera a la porta de la biblioteca. Està quieta i les branques dels cirerers del jardí dibuixen unes ombres que dansen sobre el quimono.

El Sasuke arriba el primer. Sense fer cap soroll. Fa una lleu reverència i s'agenolla davant d'una de les taules; hi posa amb molta cura un vaixell de paper tan diminut que amb prou feines es distingeix.

Després, com un vendaval, entra la Yumiko. També saluda la mestra amb una inclinació de cap, se situa al costat del Sasuke i col·loca, a la vora del vaixell, un ocellet.

Al cap d'una estona irromp a tota velocitat el Takeshi. Gairebé al mateix temps, però amb una gran lentitud, entra la Mizuki, que s'agenolla davant d'una de les taules buides mentre s'aparta el serrell, que, com sempre, li cau sobre els ulls. Llueix amb satisfacció el seu treball: un complex i elaborat drac.

El Takeshi aixeca la mà i, sense esperar el permís de la mestra, acusa la nena:

—És impossible que la Mizuki hagi fet aquest drac tan difícil...

La Haru demana silenci amb la mirada. El Takeshi abaixa el cap i llança amb menyspreu sobre la taula el seu vaixell, molt més gros que el del Sasuke.

La Haru diu:

—Vull felicitar el Sasuke per la seva puntualitat. I dir-li que la tímidesa, que és el que li ha fet presentar un vaixell tan petit, pot apartar-se com un mosquit amb un sol gest suau de la mà.

El Sasuke es posa vermell.

La mestra es dirigeix a la Yumiko:

—¿Per què has portat un ocellet si calia fer un vaixell? No s'ha de buscar la diferència, Yumiko. S'ha de buscar la millora.

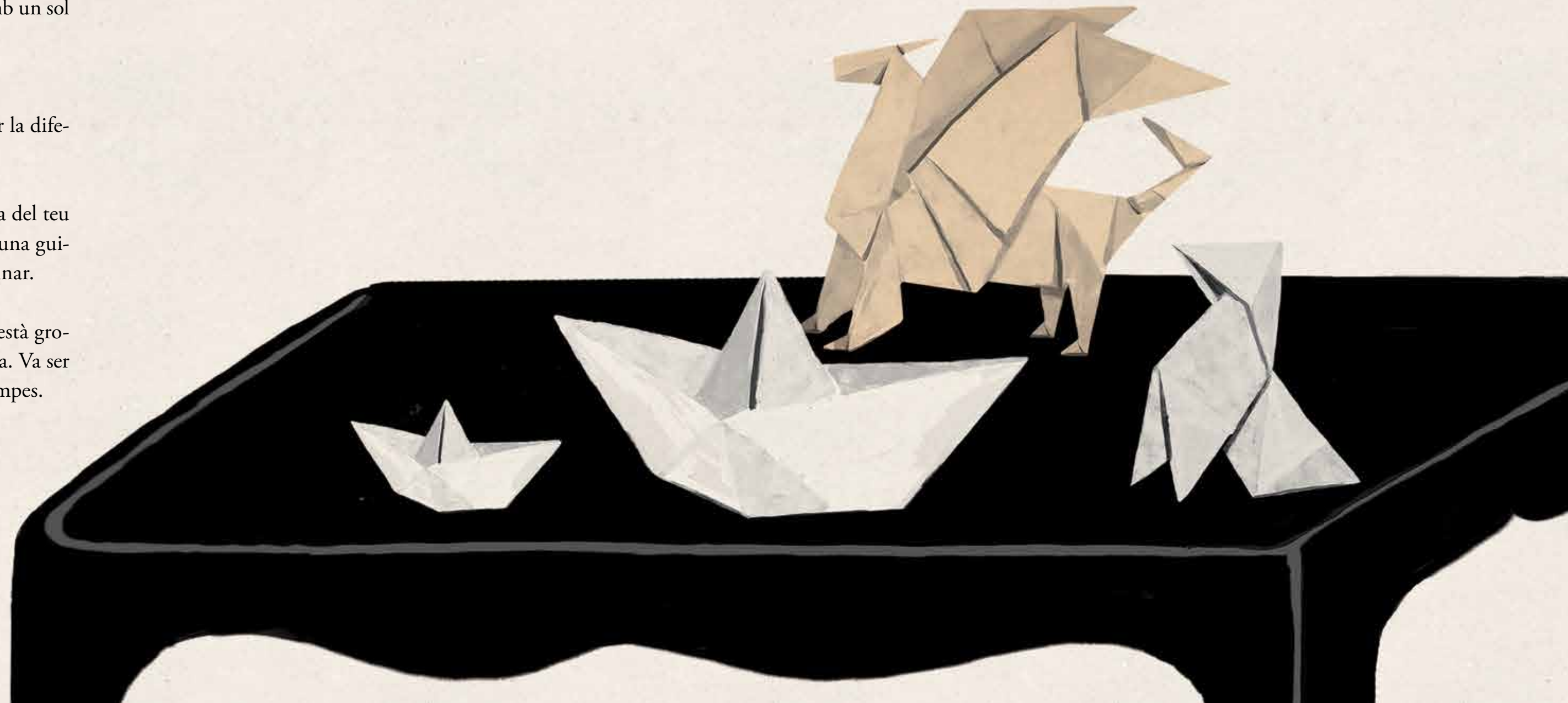
Després s'acosta a la taula on esperen la Mizuki i el Takeshi.

—Takeshi, et dic just el contrari que al Sasuke. ¿No t'adones que la mida del teu vaixell és excessiva? I recorda que acusar els altres és com trencar la corda d'una guitarra perquè l'instrument soni millor. Aquí no es tracta de trencar, sinó d'afinar.

La Haru dirigeix la vista a la Mizuki:

—Benvolguda petita, ¿no veus que el paper amb què es va fer el drac ja està groguenc i es nota que és antic? El teu avi és el gran mestre d'origami Yoshizawa. Va ser ell qui va fer aquest drac. No tornis a permetre que l'orgull et porti a fer trampes.

Aleshores la mestra distribueix nous fulls de paper i indica als alumnes:

—Quedeu-vos aquí fins que aconsegiu que els vostres vaixells siguin iguals als dels altres.

La Yumiko protesta i diu que és impossible, el Takeshi opina que és absurd, a la Mizuki li sembla pesat i el Sasuke calla, però pensa que no li sortirà mai un vaixell com el dels altres.

—No penseu en vosaltres mateixos. Imagineu el vaixell. Res més —diu la mestra abans de retirar-se. Sap que durant el primer any que els nens passen a l'escola és important l'aprenentatge de la paciència.

Unes hores més tard, quan la Haru torna, tots dormen amb el cap recolzat damunt la taula. I en el llindar de l'entrada, illuminats només per la lluna plena, quatre vaixells idèntics semblen estar a punt de salpar.

2 Al jardí, una tarda ennuvolada que amenaça pluja, el Takeshi arrenca, amb la punta dels dits, petits trossos de l'escorça d'un cirerer. Després intenta fer punteria sobre els peixos ataronjats que neden a l'estany. Els ocells l'observen des de les branques més altes, que tremolen a causa del fort vent. El noi llança amb força els trossos de fusta, que, en xocar amb l'aigua, produeixen un so semblant a l'espetec de la llengua. Els peixos s'amunteguen, espantats, als racons de l'estany.

